

Στον αρχειοφύλακα Μπράνισλαβ Ν., που ρωτά αν είναι καλύτερος ο αιφνίδιος θάνατος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

Άκουσες πως μερικοί επιθυμούν τον αιφνίδιο θάνατο. Αφού ο θάνατος είναι να έρθει τουλάχιστον ας είναι αιφνίδιος, ώστε να δώσει μία κι έξω τέλος σ' αυτή τη ζωή.

Καλύτερα έτσι παρά να βασανιζόμαστε από τις αρρώστιες και να βασανίζουμε τους άλλους. Η προσμονή του θανάτου είναι φοβερό πράγμα ενώ ο απρόσμενος θάνατος δεν είναι τίποτα.

Στο χωριό μας ένα αυτοκίνητο χτύπησε μια γυναίκα και τη σκότωσε. Αυτό το γεγονός έδωσε αφορμή για διάφορες συζητήσεις. Κάποιοι ισχυρίζονταν ότι τέτοιου είδους θάνατος είναι καλύτερος. Κάποιος μάλιστα είπε για τον θάνατο το εξής: ας έρθει, αρκεί να μην μας δαγκώσει! Γι' αυτό γράφεις και ζητάς μια εξήγηση.

Δεν πρέπει να επιθυμούμε τον αιφνίδιο θάνατο, αλλά να είμαστε έτοιμοι για τον θάνατο κάθε στιγμή. Έτσι μας διδάσκει η Εκκλησία μας.

Υπάρχουν καθορισμένες προσευχές στον Θεό για να μας φυλά από διάφορες συμφορές μέσα στις οποίες απαριθμείται και αυτή για τον αιφνίδιο θάνατο. Αλλά Εκείνος που έχει την εξουσία πάνω στη ζωή και τον θάνατο δρα κατά την Άγια Πρόνοιά του με γνώμονα την ευεργεσία των ανθρώπινων ψυχών, είτε τους παίρνει είτε τους αφήνει στη ζωή.

Συνήθως χτυπά με αιφνίδιο θάνατο τους αμαρτωλούς, αλλά μερικές φορές-σπάνια- και τους δίκαιους. Δεν διαβάζουμε άραγε στην Παλαιά Διαθήκη πώς ο Θεός τιμώρησε με αιφνίδιο θάνατο τους γιους του Ααρών, για την αυτόβουλη θυσία, όπως και τους ξεσηκωμένους ενάντια στον Μωυσή;

Ο Ανανίας και η Σαπφήρα έπεσαν νεκροί επειδή είπαν ψέματα στους αποστόλους. Πολλοί χριστιανοί μάρτυρες πέθαναν με αιφνίδιο θάνατο όπως διαβάζουμε στους βίους των αγίων μαρτύρων του Χριστού.

Μερικές φορές συνέβη και ευσεβείς να πεθάνουν από αιφνίδιο θάνατο, πράγματι πολύ πιο σπάνια. Έτσι συνέβη με τον Άγιο Αθανάσιο τον Αθωνίτη, όπου καθώς έχτιζε έναν τοίχο, έπεσε ο τοίχος και σκότωσε μαζί μ' αυτόν και μερικούς μοναχούς.

Στέλνοντας τον αιφνίδιο θάνατο σε μερικούς αμαρτωλούς ο Θεός πετυχαίνει δύο στόχους: τους μεν νεκρούς αμαρτωλούς τους τιμωρεί, τους δε υπόλοιπους τους φοβίζει ώστε να μην αμαρτάνουν. Όπως συνέβη και με τον αιφνίδιο θάνατο του Ανανία και της Σαπφήρας:

«ἀκούων δὲ ὁ Ἄνανίας τοὺς λόγους τούτους πεσὼν ἐξέψυξε, καὶ ἐγένετο φόβος μέγας ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας ταῦτα. ἀναστάντες δὲ οἱ νεώτεροι συνέστειλαν αὐτὸν καὶ ἐξενέγκαντες ἔθαψαν. Ἐγένετο δὲ ὡς ὠρῶν τριῶν διάστημα καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, μὴ εἰδυῖα τὸ γεγονός, εἰσῆλθεν. ἀπεκρίθη δὲ αὐτῇ ὁ Πέτρος· εἶπέ μοι, εἰ τοσοῦτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; ἡ δὲ εἶπε· ναί, τοσοῦτου. ὁ δὲ Πέτρος εἶπε πρὸς αὐτήν· τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν πειράσαι τὸ Πνεῦμα Κυρίου; ἰδοὺ οἰπόδες τῶν θαψάντων τὸν ἄνδρα σου ἐπὶ τῇ θύρᾳ καὶ ἐξοίσουσί σε. ἔπεσε δὲ παραχρῆμα παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ ἐξέψυξεν· εἰσελθόντες δὲ οἱ νεανίσκοι εὔρον αὐτὴν νεκράν, καὶ ἐξενέγκαντες ἔθαψαν πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς. καὶ ἐγένετο φόβος μέγας ἐφ' ὅλην τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας ταῦτα.» (Πραξ. 5, 5-11) .

Όταν οι άνθρωποι ανυψώνουν περισσότερο κάποιο δίκαιο και αρχίζουν, κατά κάποιο τρόπο, να τον αποθεώνουν, όπως στην περίπτωση του αγίου Αθανασίου, τότε ο Θεός παίρνει την ψυχή του δικαίου αιφνίδια, ώστε να αποδείξει στους ανθρώπους ότι μόνον Αυτός είναι ο Θεός και ότι δεν υπάρχει κανείς άλλος πλην Αυτού.

Σε κάθε περίπτωση όμως ο αιφνίδιος θάνατος αποτελεί ξεκάθαρο δίδαγμα για τους άλλους που βρίσκονται στη ζωή: ότι όλοι πρέπει να σκεπτόμαστε τον θάνατό μας και να ετοιμάζουμε την ψυχή μας με μετάνοια, με προσευχή και ελεημοσύνη για τη σύντομη έξοδο από αυτόν τον κόσμο.

Λέγεται για τον συγχωρεμένο γέροντα Νικήτα του Βαλαάμ (+1907) ότι φοβόταν πολύ τον αιφνίδιο θάνατο και διαρκώς προσευχόταν παρακαλώντας τον Θεό να

του στείλει πριν τον θάνατο αρρώστια. Έλεγε χαρακτηριστικά: «Με την υπομονή στην αρρώστια τουλάχιστον θα με ελεήσει ο Δίκαιος Κριτής ο Οποίος αν θέλει μπορεί να το υπολογίσει στα αγαθά έργα τα οποία εγώ δεν έκανα».

Κάποιος άλλος ξαπλωμένος στο νεκρικό κρεβάτι παρηγορούσε τους φίλους του λέγοντας: «Εννέα μήνες ταλαιπωριόμουν για να έρθω σ' αυτόν τον κόσμο είναι άραγε πολύ οι εννέα μήνες για να βγω απ' αυτόν;».

Και πράγματι η αρρώστια πριν τον θάνατο έχει πολύ μεγάλη σημασία. Η αρρώστια έσωσε πολλούς αμαρτωλούς φέρνοντάς τους την αιώνια σωτηρία. Πολλές χιλιάδες από αυτούς έμαθαν για τον Θεό και την ψυχή τους μόλις έφθασαν στην επιθανάτια ασθένεια. Γνωρίζοντας έτσι αυτές τις δύο μεγάλες πραγματικότητες τις οποίες σ' ολόκληρη την ζωή τους αγνοούσαν, μετάνιωσαν πικρά, κλαίγοντας για την ανόητη ζωή τους, μετέλαβαν και έτσι με δάκρυα και αίμα Χριστού αξιώθηκαν να μπου στη φωτεινή ουράνια αυτή.

Είναι σαφές, λοιπόν, ότι η αρρώστια πριν τον θάνατο έρχεται ως έλεος Θεού. Δεν πρέπει να μας ενοχλεί καθόλου εάν οι συγγενείς και οι φίλοι μας παιδεύονται γύρω από μας κατά την περίοδο της επιθανάτιας ασθένειάς μας. Αυτό πάλι γίνεται για τον δικό τους καλό.

Μ' αυτές τις υπηρεσίες τους χρεώνουν τον Δημιουργό οι άνθρωποι και Αυτός θα τους το επιστρέψει πληρώνοντάς τους εκατονταπλάσια.

Ειρήνη σε εσένα και ευλογία από τον Θεό.

Πηγή: «ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΒΕΛΙΜΙΡΟΒΙΤΣ

Δρόμος δίχως Θεό δεν αντέχεται...

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ Α΄»

Εκδόσεις «εν πλώ»

Σελ. 137-140

Πηγή: inpantanassis.blogspot.gr